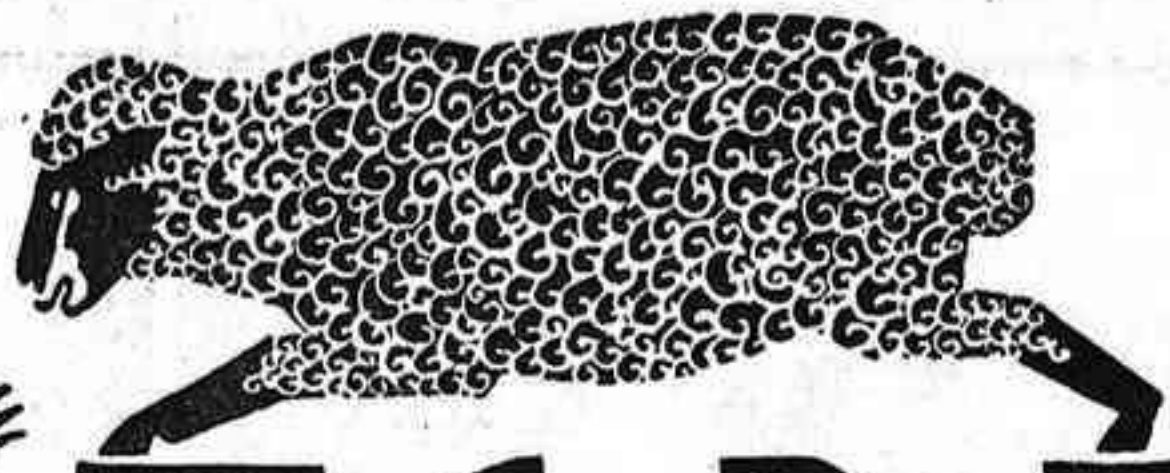

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

PEL JUNY
LA F. A. I.
AL PUNY

Any II - Núm. 51

Barcelona, 7 de juny de 1932

Preu: 20 cèntims

Les grans enquestes d'"EL BE NEGRE" MAURA SI? MAURA NO? Què penseu d'en Maura?

EL BE NEGRE troba el senyor Maura tan fenomenal, colossal, descomunal i macanut (com diuen els catalans de l'Argentina), que ha decidit honorar-lo amb una pàgina: la seva primera pàgina.

Posat a no mirar prim, EL BE NEGRE ha organitzat una vasta enquesta entre tots els vius i els morts que valen la pena. La pregunta és aquesta: «Què opineu de Miguel Maura?»

3.000 personalitats han respost d'arreu del món. Reproduïm les més presentables. Només s'hi ha negat el gran Lama del Tibet, que, casualment, tenia una entrevista molt urgent amb un fill de Buda i no podia estar pel nostre reporter.

A dir veritat, hem de fer constar que aquesta enquesta, com totes les que es fan en aquest món, va ésser idea, primer, d'en Màrius Aguilar. I qui diu d'en Màrius Aguilar, diu d'en Paco Madrid i de l'Utrillo jr. I qui diu tot això, vol dir, també, que a fi de comptes, l'enquesta havia de publicar-la «Estampa», de Madrid. Però EL BE NEGRE, amb aquella manca de companyerisme que el caracteritza, ha birlat la preciosa idea a l'il·lustrat col·lega de Madrid, i ara la serveix com a seva.

Què pensen la gent, d'en Maura? Llegiu i ho sabreu:

Ortega (no Gasset)

Entre el tercer i quart toro que va assassinar dissabte, encara va tenir la barra de declarar-nos:

—Es el más grande templando y mangando; después de mí, Maura sí!

Charlot

O Charles Chaplin, com diuen els periodistes informats. Riu que riuràs, declara:
—El que és a mi, em fa molta gràcia.

El Papa

Primer ens va beneir, i després també:

—Questo Maura mi pare piú farruco che il Cardinale Segura—exclamà tot marxant.

I quan ja era a la porta:

—Que voleu indulgències?
—Gràcies.

Victòria Kent

La simpàtica ex-directora de Presons ens obre el cor. Tal com ho senten:

—¿Quién ha dicho que yo he dimitido? Es una calumnia. Sólo, que el Gobierno ha nombrado mi sucesor... Ah! y de Maura, bien, gracias.

Greta Garbo

La coneguda vedette reconeix a Maura en una fotografia, i l'únic pensament que se li acut és aquest:
—Ai lladre! Què m'has dat?
Això ho diu en escandinau, naturalment.

Pancho Villa

Pancho Villa deu haver dit des de l'altre món:

—Si estalla me va a perjudicar, nomá. Acabaré comprando un cañoncito y trabajando por su cuenta.

Gerardo Garcia (Campió de marxa atlètica)

Ens parla en castellà, per allò de la «conllevància»:
—Ni que decir tiene que me gusta Maura; porque me gusta la marcha.

Paulino Uzcudun

L'àgil púgil de Regil manifesta:
—Maura es un «punto» que me gana «por puntos».

Maria Caballé

Ens ensenya les cames (gràcies!), i després manifesta:

—...Es mi hombre! Con hombres así la conllevancia tiene sentido común y es más seria que Ortega y Gasset.

Maurice Chevalier

El trobem demanant perdó a Roberto Rey:

—Què vol que li digui? Maura és «el polític Seducitor».

El Maestro Alonso

El popular autor del «Parsifal» opina:
—Es mi Muso. Mis mejores chotis los he escrito pensando en él.

Napoleó

El trobem, naturalment, a l'illa de Santa Elena, i prenent-nos per en Josep Escofet, ens diu:
—¿Qué hombre! Estoy aterrado!

Alfonso XIII

—Olé los hombres!
(Opinió recollida abans de desembarcar al port de Marsella.)

Els èxits d'«EL BE» El germà de l'Artemio torna a ésser Alcalde

EL BE NEGRE, tot vermell de rubor es veu obligat avui a afegir, ho i demanant perdó als seus lectors, un altre èxit a la modesta i llarga sèrie dels que en la seva curta vida han vingut esmaltant el seu camí de roses. Gràcies a les seves campanyes valentes i apassionades l'eminent home de lletres doctor Aiguader, autor de l'«Elogi dels Metges i la Medicina», de gran èxit, i d'algunes visites a diversos malalts, i amb tot i a pesar d'altres campanyes i baixes intrigues, s'ha reintegrat a l'Alcaldia de la ciutat de Barcelona tornant a empunyar la vara amb el mateix baronívol continent americà d'abans de demanar la llicència d'un mes que, de manera tan desconsiderada li ha gaudit el senyor Casanoves. Ignorem si el senyor Macià s'ha deixat guiar per les opinions reiteradament exposades en EL BE NEGRE ni tan sols si acompanya les seves hores de meditació amb la lectura del nostre setmanari; però les declaracions recentment fetes pel President de la Generalitat sobre aquesta qüestió i la decisió presa, presenten massa misterioses coincidències perquè no ens sentim plens de la més radiant satisfacció.

I UN BE!

Don Francesc Cambó s'ha negat a acceptar el càrrec de cierrone amb que havia intentat honorar-lo l'«Agència Cook», de París.

Que l'Hurtado és el parlamentari català més bo no us en càpiga pas cap dubte. Per alguna cosa és Amadeo.

Don Lacandro Lerroux fins en la intimitat calça silencios.

El senyor Oriol Anguera de Sojo ha posat un establiment de bombes comunistes i de fantasia.

L'Emiliano Iglésies ha posat negoci de «marqueteria».

El senyor Ivon L'Escop s'ha negat a publicar un nou llibre abegant que a ell els editors no el fi...

En Josep Pla es troba a Venècia escrivint unes impressions de viatge sobre l'Empordà.

Els bateigs laics es celebren amb aiguarras.

Ja ho veuen!... Fins en Lerroux no ha tingut prou paraules per elogiar el disc d'EL BE NEGRE.

«La Rambla», com que no té Pich i Pon, s'ha vist obligada a augmentar el preu de venda.

Definitivament s'ha pogut comprovar que el paisatgista Joaquim Mir dorm amb les barbes sota els llençols.

GRAGEAS "FIVE" CONTRA EL MAREIG
FIVE BARCO-TREN AUTO-AVIO
VENDA EN FARMACIES

CASA BON TEMPS
QUINTANA 7 BARCELONA TELEFON 16102

ESPECIAL PER A MENJAR OSTRES FRESQUES PEIXOS I MARISCS
ESPECIALÍSSIMS COBERTS A 6 PTS. SALÓ PER A BANQUETS

amb el cor a la mà.

DEBILITATS

En Carles Sindreu — literat i col·leccionista de retrats d'infantesa — posseeix una original acció, propietat d'un del seus familiars difunt, en la qual hom tractava d'explotar la força del bafre de les onades del mar per a posar en moviment determinada màquina industrial.

Sindreu no sap estar-se de mostrar a totes les seves coneixences aquest curiós document. Tant és així que un amic nostre, a propòsit del fet, hi ha bastit aquesta afortunada frase: —Tothom ha d'admirar-la i ningú se n'escapa. Allò més que una «acció» és una «obligació».

LA CONLLEVANCIA APLICADA AL COMERÇ A LA MENUDA

Convençuts pels arguments exposats al Parlament pels senyors Ortega Gasset, Sanchez Roman i Maura, els propietaris de El Siglo, El Barato, Casa Jorba i El Aquila pensen reunir la Junta de Clients cada cop que vulguin fer reformes a la botiga per tal de subjeclar-se exclusivament a llur voluntat. Els clients que tinguin factures pendents tindran tres vots.

— Sembla que ja estan arrepençits d'haver votat el divorci...
— Home és clar, sobretot ara que s'ha inventat la conllevancia...

EL DOMINI DEL GOLF DE ROSES

Aquest estiu es presenta molt mogut a la badia de Roses. La flota dels Pi i Sunyera, que havia aconseguit allunyar d'aquells indrets l'esquadra anglesa, es veurà disputat el terreny —si ens podem expressar d'una manera tan poc apropiada— per la flota dels Xirau Palau consistent en uns magnífics vuit metres que amb el nom d'«Aloi» han estat recentment adquirits per aquella germandat figuerenca. La lluita s'anuncia aferrissada i es diu si com a transacció perquè sigui retirat el vot particular Lluh-Xirau-Palau el Departament de Pesca donarà una ordre perquè tots els peixos d'aquelles costes portin, en ésser pescats el X P simbòlic a l'esquena (hem dit esqueua i no esqueua, ja que a l'esqueua els hi porta La Veu).

MAURA!

(Música del «Pichi» de «Las Leandras»)

MAURA

Maura!
Es el tío que castiga
por riñones y a lo bruto,
porque no hay un Estatuto
que no quiera ser amigo
de este gran conservador.
Maura!

Pero yo que me administro,
cuando alguno se me cuele,
como no le corte tela
dos enmiendas suministro.
Que atizándoles candela
yo soy un flagelador.

LAS CHULAS (EMILIANAS)

Maura!
Es el tío que castiga
por riñones y a lo bruto,
y es que no hay un Estatuto
que no quiera serle amigo,
porque es un flagelador.

Maura!
No reparo en sacrificios,
los recorto y estructuro
y los pongo en un apuro
pa ganarme el gran prestigio
y quedar como un señor.

LAS CHULAS (EMILIANAS)

Me has asustao,
más que a Gassol,
puja aquí dall,
puja aquí dall,
d'aquest farol.

MAURA

Royo Villanova vería muy bien,
que a los catalanes los chafara el tren.
Y de Royos hay muchos más de cien.
Y de Mauras hay el que ustedes ven.

MAURA Y LAS CHULAS (EMILIANAS)

Anda y que te ondulen con la «permanén»
y si te sofocas, anda y que te den.

LAS CHULAS (EMILIANAS)

Eres, Maura, para mí,
pero no estalles jamás;
hay radicales por ahí
que van desesperás detrás de ti.

MAURA

Pero a mí no,
que estallaré;
bueno soy yo!

MAURA Y LAS CHULAS (EMILIANAS)

Royo Villanova vería muy bien
que al pobre Estatuto lo chafara un tren!

VIATGES BLAUS MUSICALS

L'empresa dels Viatges Blaus, cansada del comerç d'exportació i de portar gent de Barcelona a fora s'ha decidit a portar gent de fora Barcelona a dintre. Agrada a la perseverància de les cobles a assistir als seus viatges marítims ha volgut que els primers clients dels seus viatges barcelonins fossin també entitats musicals i per això cada diumenge arriben a la nostra ciutat de quinze a vint orquestres i orfeons midinescos, és a dir, del Midi, que és la terra de l'estranger més a prop de casa i per tant més propícia als viatges blaus. Darrerament ens han visitat «L'Harmonie de Carpentras», «La Violletterra du Canigou», «Les Compagnons de la Boullabaise» i «La Violon d'Ingres».

QUEIXA JUSTIFICADA

Dels cartells de propaganda de la Fira del Dibuix:

Un dibuix és una escultura de dues dimensions.

Molt bonic.
Quina llàstima, però, que amb aquesta mena d'escultura no hi haguessin fet els monuments de Clavé i Pitarrà i altres dibuixos, com aquests, de més de dues dimensions.

— Però vostè no sap un borrall d'Història d'Espanya.
— Veurà: després del que va dir l'Azaña, ja no m'interessa.

TOQUEM I TOQUEM

Llegiu aquest retall aparegut a la revista «Boxeo» d'ara fa dues setmanes, que no us en penedireu:

En los dos rounds que duró el combate Humery-Locatelli, el italiano tocó catorce veces en el primer asalto y no fué tocado más que cinco. Tocó nueve en el segundo y fué tocado dos.

No es pot negar que té tot l'aire d'una ressenya de «música da camera».

LA CASA BASCA
Passatge Madoz, 3 - Tel·lèf. 12049
ESPECIALÍSSIMS PLATS A L'ESTIL BASC
Tots els dies GARRAFA DE DIAMANT
La millor cuina, típicament basca de Barcelona

La cremació municipal de cadàvers

Fidel, com sempre, al seu esperit de laïcisme, el senyor Vachier ha aconseguit una altra victòria a l'Ajuntament de Barcelona. Amb un esperit de sacrifici digne de tot elogi, renuncià, com tothom sap, a casar-se pel civil després d'haver aconseguit les majors facilitats i les més grans pompes nupcials per als ciutadans laics de Barcelona. Sabent, ara que la seva delicadesa li privarà igualment de sotmetre's a la cremació pòstuma — all prefereix cremar-se en vida — a la sessió passada, després d'una aferrissada batalla en la qual esgrimí arguments tan sòlids com uns convinctes crits de «Cavernícola» i «Calla animal», aconseguí que un dia o altre s'establís la cremació dels cadàvers que ho desitgessin. La vehement defensa de la proposició que feren els senyors Bertran de Quintana i Vachier feia pensar que tenia la intenció de fer créixer des d'aquell mateix moment per inaugurar el servei i gaudir-ne tots els avantatges.

Aviat, però, poguérem vencer-nos del desinterès dels polemistes ja que per principi, almenys el senyor Vachier, no podria acceptar de cap de les maneres canviar el subproducte que pensa deixar als vius quan sigui mort, per unes insípides i inodores cendres quan un de tan ric i substancios té sempre a la boca per deixar-los.

Fou molt comentat que la minoria radical votés la cremació dels morts privant-se així de la part més sana del cens electoral.

LA BORSA LAVIDA

COTITZACIONS

Azañas	1.000
Crisis anònimes	0.00
Nosaltres Sols	4
Nosotros Solos	6
Xuts, S. A.	500
Castanyes banquetejats	17
Espanyol (C. D.)	1
Athlétic (F. C.)	8

El mercat polític fluctua constantment en les sessions del Borsí parlamentari, el qual origina una continua especulació a la puja i a la baixa sobre els valors directament controlats per el Trust Estatuari i el Cartel Conllevació, amb el constant sobresalt dels possessors de paper d'ambdós bàndols.

Amb ocasió de l'emissió del número 500 del Xut, S. A. es féu una tirada especial de tickets banquetejats que obtingueren una franca acollida entre l'element periodístic-ciudadà seportiu d'aquesta plaça, que els cotitza a la par en l'Hotel d'Orient en homenatge al director i fundador, da Xut, S. A., Valentí Castanyes.

Frivolitats

Apelles Mestres ha adquirit per a la seva col·lecció l'espina-garda de l'Unamuno.

L'Stradivarius Aguilar ha declarat que a ell, l'Azaña, d'història no li ha d'ensenyar res.

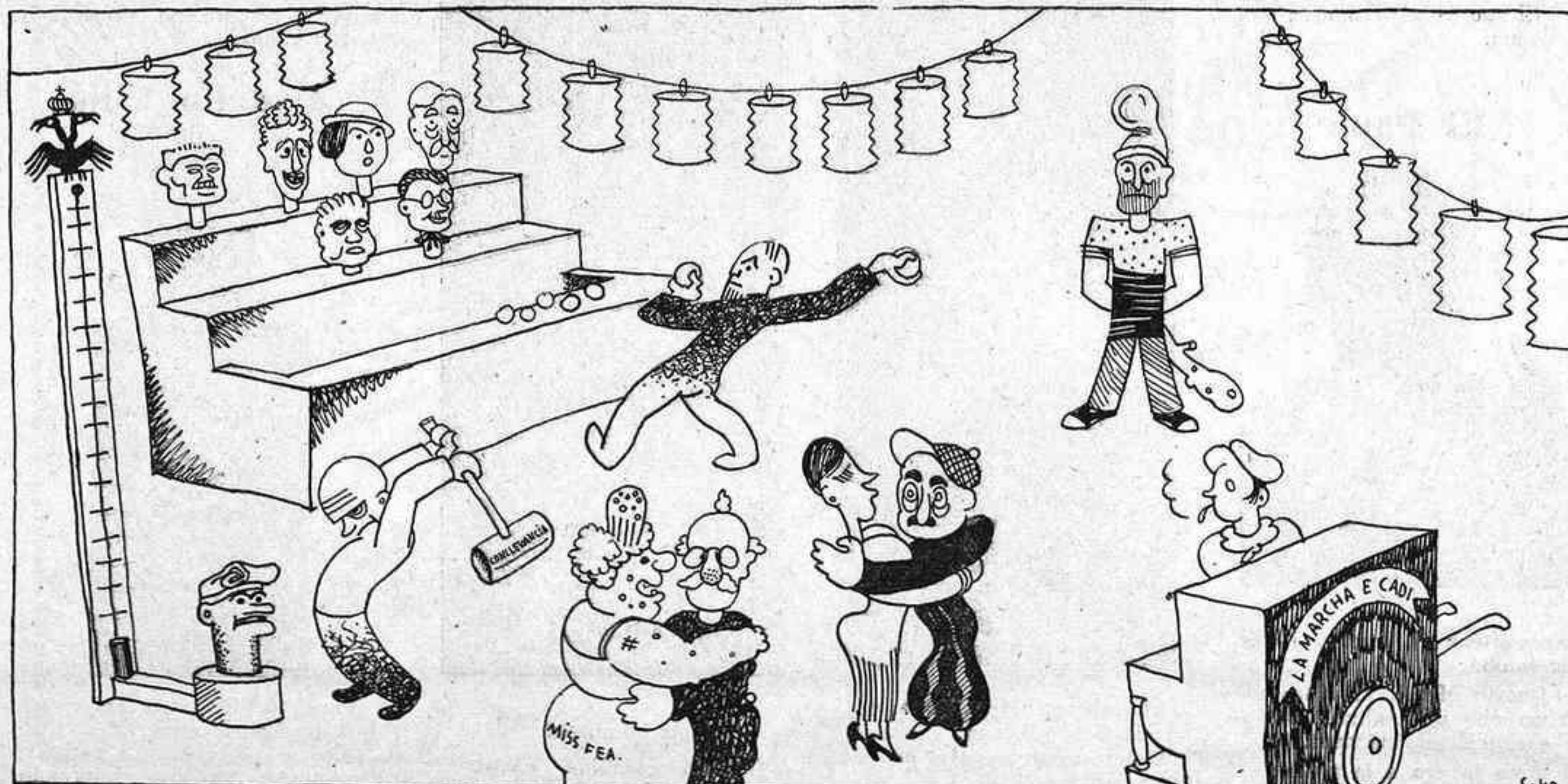
Joan Miró ha adquirit tres vaques clotines pur sang—propietat del senyor Iu Pascual—per a incrustar-les en una visió montmartroise.

Diumenge vinent tornarà a celebrar-se una magna manifestació revolucionària, la qual es proposa recórrer els principals carrers del barri de Pekín.

Cabaret Català

Rabla, Santa Mònica, n.º 6

Dancing Internacional
EL LLOC MES DIVERTIT DE BARCELONA
Exit sorollós de la
DEMON'S JAZZ
BAR AMERICA

La verbena de l'Estatut

Saka

MOLT

El teatre Barcelona, diumenge al matí, no era ple, però tampoc era buit. En canvi, l'escenari era ple, que havia de ballar (és un dir; dispensin), l'omplia. Va procurar fer-ho, i se'n va sortir com de costum. No va caure de cul. Es a dir, fou un èxit.

Dua de companyia de programa la Leila Bederkhan, que diuen que és índia. Els enemics irreconciliables de l'Aurea —uns filistins prosaics que no coneixen el món de la cultura ni qui l'escriu a «La Veü»— diuen que aquesta índia ha estat trobada entre les desferres del Poble Oriental de la passada Exposició. No s'ho creguin. El Be, sempre ben informat, pot desmentir-ho.

El que ens va agradar més del teatre Barcelona, fou el públic. A més a més de la gent de bona fe, que s'ho van prendre seriosament, hi havia, de més bona fe encara, tots aquells que des de llur naixença ja porten escrites a la cara les raons per les quals els agraden espectaculars com el que ressenyem.

Com que l'espectacle era diumenge al matí, i el donava l'Aurea, el públic estava una mica ensonyat. Aplaudint, aplaudint, es va ajudar a desvetllar.

Part d'aquest públic, i molt més encara, ja el vàrem veure dimarts a l'Urquinaona veient ballar el dansari Joan Magrinyà. Però, tot i ésser de nit, feia l'ull més viu, per raons òbvies i sobreenteses.

En Magrinyà tenia una mica de trac i el pianista Juli Pons es cuidava més d'ell que del ballari. Part del públic es feia senyals d'intel·ligència.

Malgrat tot, aquestes dues manifestacions d'art han estat molt celebrades entre els ini-

ciats, el cens complet dels quals era a l'Urquinaona. No hi hagué incidents enlloc, ni un trist crim passional.

Poques novetats, en matèria de teatre. Sobretot, si es té en compte que l'encarregat de la present secció, a l'arribar aquest temps prefereix, de bon tros, anar a jugar al golf miniatura que no pas encofurnar-se a qual-sevol teatre.

Potser és per això, que trobem que no hi ha novetats. I potser és, també, perquè, realment, no n'hi ha...

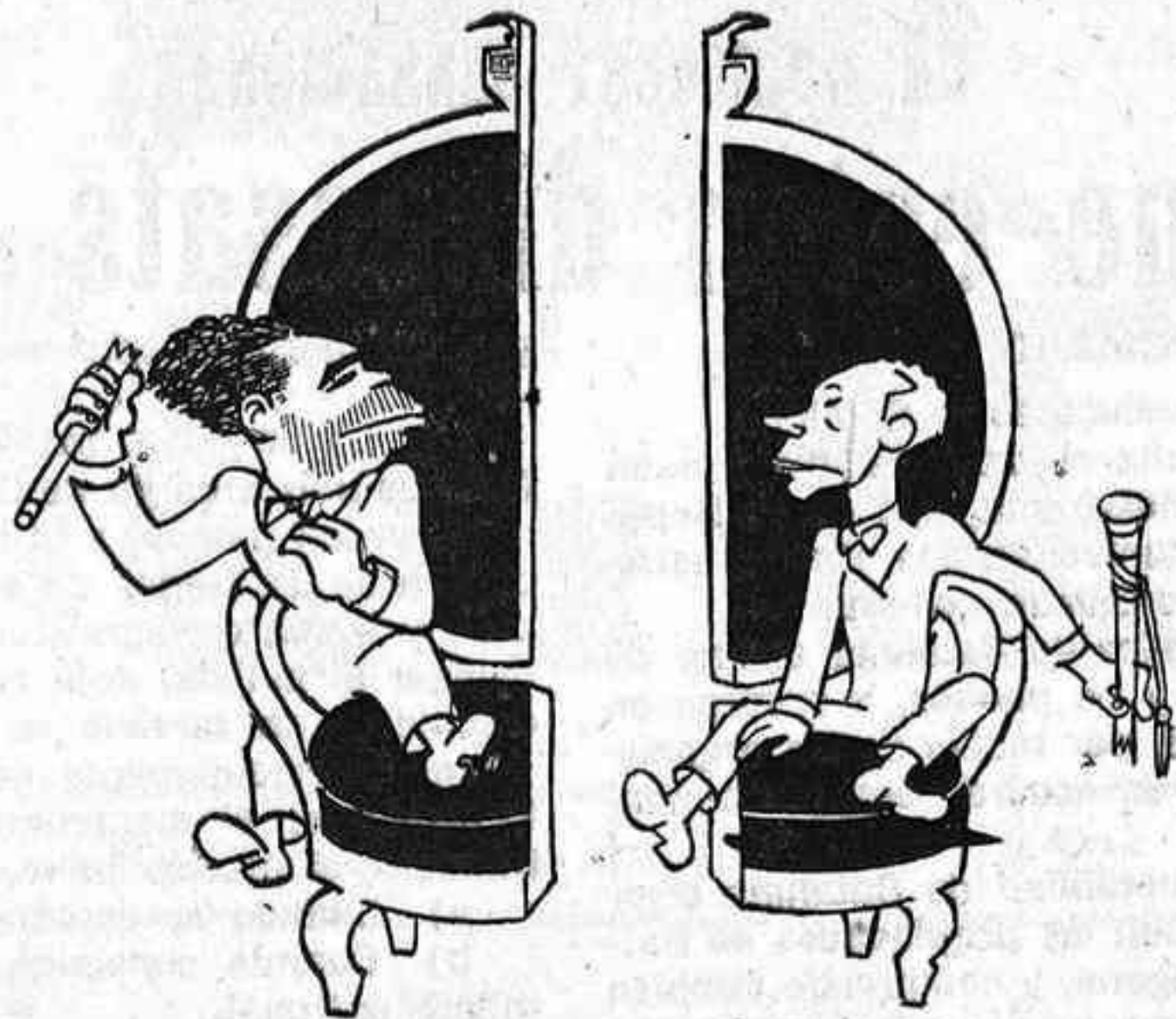
De totes maneres, els recomanaríem que anessin a veure la Blanca Negri al Poliorama. Blanca Negri és la primera i l'única de les nostres artistes de music-hall.

I si no s'ho volen creure, preguntant-ho a en Sebastià Gasch.

Fa uns mesos, EL BE NEGRE, comentant la compenetració existent entre en Sugrañes i l'Amichatis els anomenava «l'Amigranyes» i en «Suchatis». Sembla que va fer efecte.

Fa uns dies es trobaven al cafè del Teatre Eslava, de Madrid, el popular productor i en Gerard Ribas, redactor de «l'Heraldo de Madrid», comentant el fracàs de l'obra que acabaven d'estrenar en l'esme tat teatre. Poca estona després comparegueren alguns amics, entre ells un popular compositor madrileny, el qual en veure «el arquitecto de los planos frívols», segons l'anomenen a l'Heraldo, va dir:

—Mira l'Amigranyes.

L'única manera d'acabar amb el plei de l'Alcaldia: que es parlein la cadira i la vara

Els actes de la Lliga Conferència anarco-regionalista a quatre mans i a Martorell

Organitzada per la Lliga Regionalista en col·laboració amb la C. N. T. tingué lloc divendres a Martorell una solemne controvèrsia entre el senyor Miquel Vidal i Guardiola per la C. N. T. i el senyor Alfons Miquel per la Lliga.

La controvèrsia versava sobre el tema «El comunisme llibertari com a antítesi de la propietat privada», i fou escoltada per un públic tan nombrós de sindicalistes que una vintena de cotxes hagueren de quedar fora del local sense poder entrar.

En canvi hi havia tota la secció femenina de la Lliga Regionalista i tots els assistents als tes de la C. N. T.

Fet aquest aclariment, parlà el senyor Miquel Vidal i Guardiola. Digué que la burgesia era una birria, com no s'havia mai cansat de demostrar des de «La Veü de Catalunya» i que el capitalisme era, encara que això semblés estrany, la mare de tots els mals que afligeixen la humanitat (pel que fa a «La Humanitat» digué que la cosa era a l'inrevés, ja que tots els mals li vénen de la manca de capitalisme, però això és una altra història com diria l'escriptor Germans Quintero).

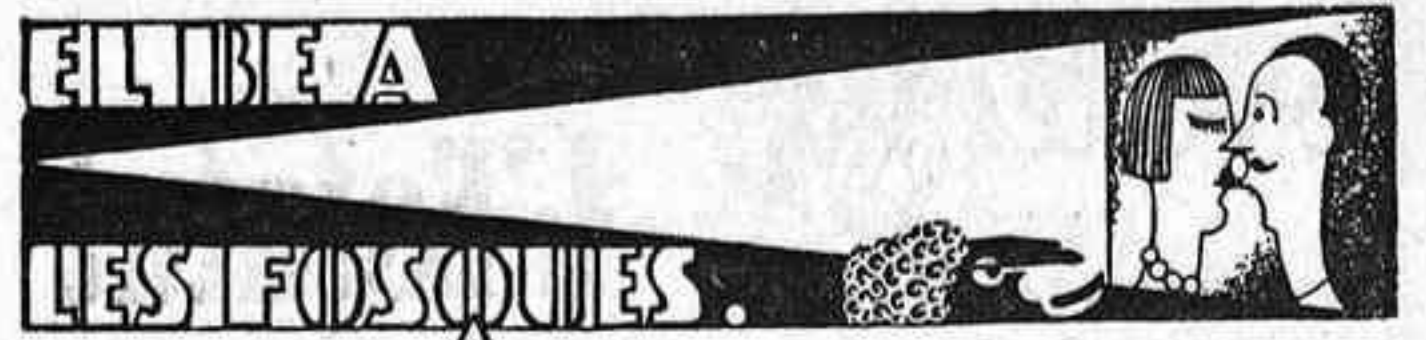
El senyor Alfons Miquel, prou conegut per les seves campanyes a «Solidaridad Obrera», li saltà tot seguit al damunt en defensa del comunisme anarquista i la burgesia acratà i llibertària, demostrant l'excepcionalitat d'un i altra.

«Com el seu nom indica, digué entre altres coses, l'anarquia és el triomf de l'anarquisme teòric portat a la pràctica amb l'aquiescència i el beneplacit de les autoritats competents, les quals, quan vingui l'anarquista seran tan anarquistes com els anarquistes més anarquistes, és a dir, seran més anarquistes que els anarquistes més anarquistes ja que no tindrà cap solta ni cap volta ésser més anarquista que els anarquistes més anarquistes si no servís per manar als anarquistes menys anarquistes que els més anarquistes, que seran els anarquistes que manaran als altres i aquests, naturalment, serem nosaltres, perquè som els que estem més al corrent dels corrents de l'anarquia que, com deiem més amunt i els nostres oients hauran sentit si no tenien les orelles a cal ferret.

En acabar el senyor Miquel, don Miquel demostrà tot el contrari.

La vistòria de la Lliga contra l'anarquia fou, com es pot veure, rotunda i definitiva.

En acabar l'acte el senyor Alfons Miquel fou unànimament felicitat per haver-se deixat derrotar tan brillantment i ell, que no era altre que el senyor Francesc Pujols, com els nostres lectors ja hauran endevinat, convidà tota la concurrència a vi ranci i carquinyolis.

Una presonera dels alemanys resulta que és una espia alemanya i l'envien a Anglaterra perquè es vagi a posar al servei d'un altre espia alemany que havia estat un heroi belga i que resulta ésser en Von Stroeim, amb aquell clatell que enganya a tothom menys al públic, i que la fa servir per a obrir una caixa de cabals, perquè ell és massa gran actor per fer-ho i massa gran espia. Però resulta després que ella, en comptes d'ésser espia alemanya com Von Stroeim heroi belga, és espia anglesa, com Von Stroeim espia alemany. I de tot plegat en surt un embolic tan gran, que si el director no se li acudís de fer matar l'espia alemany per l'espia belga, en comptes de dir-ne «Tres de cara a Orient», n'hauria de dir «Tres de cara a la paret», i aleshores el públic del Capitol no hauria pogut veure un film tan interessant com aquest.

En John Barrymore es posa al Tivoli una barba postissa i bruta i uns ulls blancs i es dedica a aplicar l'hipnotisme a l'ensenyança de l'art del cante Jondo. Gràcies a aquest truc, més decent que d'altres que' empren alguns professors, fa una estrella i se n' enamora; però com que no es vol afaitar ni tallar-se els cabells perquè a la Warner Bros l'han contractada perquè fes de «Svengali» i no pas de John Barrymore enamorant artistes. Ella, però, s' enamora d'un jove anglès, i això els porta la negra a tots tres, a John Barrymore i a l'artista, perquè es moren pobres, i al

PUBLI CINEMA

Passeig de Gràcia, 57-Tel·fòn 79681

SESSIÓ CONTÍNUA de 4 a 8 i de 10 a 12

Localitat única, seient 1 pta.

NOTICIARIS I REPORTATGES

FOX

Documentals, etc.

Demà nou i important programa

Equip sonor, H. C. A. Photophone

SALÓ CATALUNYA

Demà DIMECRES estrena

L'AVENTURERA

per GINA MANÉS

i GABRIEL GABRIO

i la comèdia sentimental

L'Enfant de l'Amour

per JAQUE CATELAIN,

Jean Angelo i Mary Glory

Dues produccions PATHE-NATAN

EXCLUSIVES «ALMIRA»

VEIEU A GUSTAV FRVEHLICH en Galses de antaño Avui i cada dia al Fantàsia

jove anglès perquè s'ha hagut de gastar una fortuna per veure-ho. John Barrymore, però, impertèrrit, ressuscitarà i se n'anirà amb la música a l'Urquinaona.

*** Si algú us recomana que aneu a veure «Vidas opuestas», no us queda altre remei que fer les tres coses següents:

Primera. — Mirar-lo de dalt a baix.

Segona. — Dir-li: «I ara! Què s'ha cregut!»

Tercera. — Retirar-li l'amistat per tot el que us resti de vida.

«Vidas opuestas» — què hi farem! — és un film Paramount.

Ja som a l'estiu i les empreses de cinemes tornen a posar en circulació aquella broma tan espiritual que consisteix a dir que cada un dels locals és el més fresc de Barcelona. I el pitjor del cas és que tots tenen raó!

CINEMA URQUINAONA Avui dimarts, GRAN ESDEVENIMENT Estrena de la Super-producció LA FIERA DEL MAR Nova versió Sonora per JOHN BARRYMORE i JOAN BENNETT Edició Warnes Bros Exclusiva de «ALMIRA»

Fémina Avui i tots els dies, gran èxit Tapete verde per ROBERT ARMSTRONG, JAMES GLEASON, MARGARET LIVINGSTON, EDDIE QUILLAN UNA MUJER DE EXPERIENCIA amb HELEN TWELVETREES, LEW CODY, ZASU PITTS, H. E. WARNER Un programa doble, superb Superproduccions sonores F. D. C. Exclusives Cinnamon Film

COLISEUM AVUI DIMARTS :: ESTRENA La més formidable creació de CECIL B. DE MILLE EL PRÓFUGO per LUPE VELEZ WARNER BAXTER, ELEANOR BOARDMAN, CHARLES BICKFORD Producció M. G. M.

CAPITOL MOLT AVIATI a comèdia moderna LA URRACA per MAY ROBSON, i HOLLYWOOD CIUDAD DE ENSUEÑO per JOSEP BOHR, NANCY DREXEL i LIA TORA Doble programa Universal

INSTITUTO DE GASOTERAPIA

«EL BE NEGRE», SUPERAT Josep Pla col·labora a «El Correo Catalán»

Aquesta és una d'aquelles notícies sensacionals i, el que és millor, autèntiques i verídiques que EL BE NEGRE es complau a donar de tant en tant. Es tracta del nostre apreciat amic Josep Pla, el conseqüent col·laborador de La Veü, d'El Sol, de Informaciones i d'El Norte de Castilla, el qual, no satisfet encara amb la diversitat de les tribunes periodístiques on des de fa molt temps s'aboca amb una complacència suïcida, ara n'ha cercat i trobat una altra: És la del diari El Correo Catalán, on escriu, des de fa algunes setmanes, uns articles titulats Ecos matritenses que signa amb el pseudònim de Frank.

El seu article de diumenge passat, acabava així:

A todos estos cambios climáticos no hay más remedio que llamarles la nueva política. ¡Sensibilidad! — diria Osso-

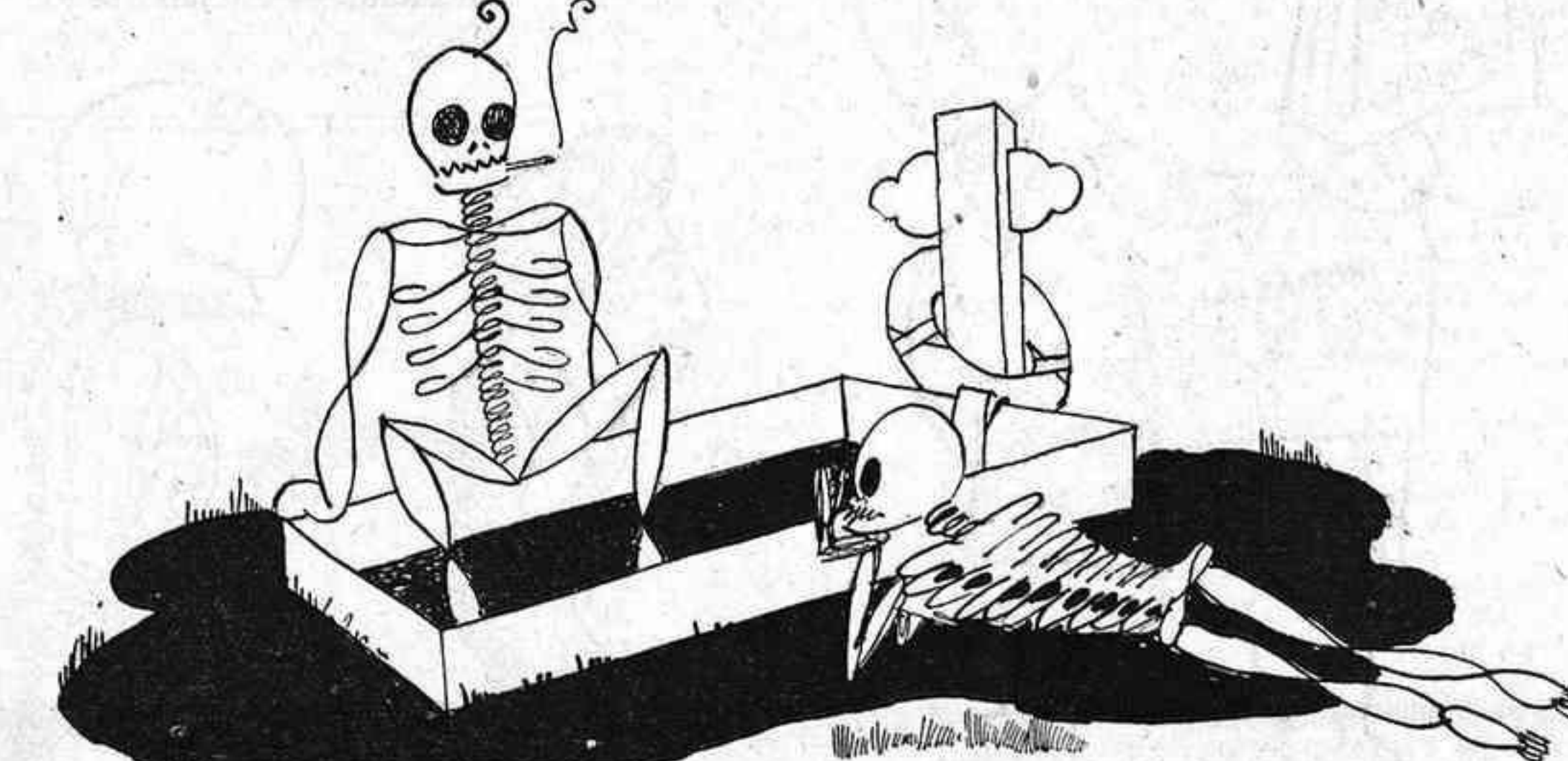
rio—. Sensibilidad y un poco de cretinismo. Todo eso hemos ganado. Pronto no sabremos ni podremos tener seguridad ni sobre nada ni sobre nadie. Y es que esto es una política de insignificantes pigmeos, histéricos y pedantes. Con todo esto las cosas pintan mal. La opinión se desentiende cada vez más del régimen. Cada día el desvío es más visible. Las colgaduras el día del Sagrado Corazón han sido un plebiscito, constatándose el significativo hecho de que en la casa en que tiene su domicilio el «Barbitas», don Fernando de los Ríos, todos los balcones lucían colgaduras, menos los del significado protector de los sefardíes.

En Josep Pla fent de carlí i defensant el Sagrado Corazón des de les pàgines d'El Correo Catalán! Estem segurs que, des d'aquest moment, en Cambó ja no li agrairà aquell llibre. Encara que també li hagués fet de frank.

La tragèdia del «Georges Philippar»

Marsella, 5. — Terminada l'enquesta que ordenaren les autoritats, s'ha comprovat que tant l'incendi com la desaparició del trasatlàntic «Georges Philippar» no són degudes a cap mena de malèvola influència del senyor Adrià Gual, tal com havia fet córrer el popular reporter barceloní Joan Tomàs.

Sembla que, tot el contrari, el senyor Gual s'ha dedicat a aquests dies al terratrèmol de Mèxic.

LA CREMACIÓ MUNICIPAL DE CADÀVERS - Ja ho veus: ens cremaran. I els radicals no ens han defensat. - Malgrats! Després que els hem votat tota la vida!

TEATRO NUEVO Gran Companyia de Gènere Fírvol Aníia Lasalle Paloma Uján Ricardo Fuentes Pedro Vidal Elenita Cánovas Enriqueta Confi Antonio Hervás Luis Heredia Tots els dies el triomf clamorós de l'obra fírvola de Aramburo i Paso, música del mestre Guerrero LOS CARACOLES

Gran Teatre Espanyol Companyia de vodevil i espectacle modern de Josep Santpere. Primers actors i directors: Josep Santpere i Alexandre Nolla Tots els dies: El triomf del vodevil sonor d'Alfons Roure, música del mestre Torrens La reina ha relliscat Delirants ovacions al «Xotis ministerials», «La reina ha relliscat» i «El Cok-Tail de l'amor»

Ja! Ja! Ja! Je! Je! Je! Ji! Ji! Ji! Jo! Jo! Jo! Ju! Ju! Ju!

ANGELICA GRELOT, «ESTRELLA DE MODA» L'obra que fa riure amb totes les vocals Teatre Català ROMEA COMPANYIA VILA-DAVI

Camel La delícia del bon fumador

ovelles esgarriades

Un «Record» d'humorisme

Del Full Oficial del dia 27 de maig:

Amb motiu de la publicació del nombre cinc mil del setmanari esportiu «Xut!», uns quants companys han tingut la idea feliç d'organitzar un homenatge al nostre volgut company Valenti Castany... etc.

Un lector ens pregunta: «Si en Castany ha dirigit el «Xut!» des de la seva fundació, ¿quants anys té?»

I nosaltres li responem: suposant que l'hagi dirigit immediatament després de la seva naixença—cosa improbable—i suposant que el Full Oficial diu veritat—cosa certa—en Castany té ara més de cent anys. I fer broma a aquestes edats, francament...

Excés de confiança

En la nota que donava compte d'un enterrament, deia La Vanguardia del dia 1 de juny:

Parte del acompañamiento siguió hasta el cementerio del Este, donde recibió sepultura.

Ara compremem per què la gent són tan «reactia» a acompanyar els morts fins al cementiri!

Avis a les senyores

Un anunci de La Publicitat:

ADVOCAT

ROGER, DIVORCIS

Diagonal, núm. 371, 3.ª, tocant al Passeig de Gràcia, de 2 a 6.

Tel. 76112

La salvació de l'esportiu

¿Volen dir que el divorei no més és la salvació de l'esportiu?

Ortega Gasset, redactor de «La Rambla»

D'una ressenya de natió publicada a La Rambla d'ahir va fer vuit dies:

«Ha vingut, doncs, el miracle? No creiem nosaltres en aquestes històries de miracles. En tot cas, és l'evolució del costum i de la necessitat. Vivim a marxes forçades, millor dit, en moviments accelerats i amb una rara precisió del que representa el segle XX, en les seves normes modernes i en sentit de responsabilitat.

Sols compremem que La Rambla publicui aquestes coses per un excés de conllevància del seu director.

Una nota de societat de «La Vanguardia»

Entusiasta del Arte frívolo por excelencia, como es el abanico, don Joaquín de Montaner ha logrado reunir la más variada y completa colección de abanicos antiguos, que a ruegos de sus hermanos los condes del Valle de Canet, llevó a exponer en la suntuosa morada de dichos señores, cuya exhibición se destacaba perfectamente.

El número de abanicos que se habían puesto a la vista de los invitados a visitar este conjunto, alcanza a doscientos ochenta y tres ejemplares.

Su propietario ha conseguido llevar a cabo tal colección, poniendo de su parte un entusiasmo y paciencia increíbles. No pasa día sin que don Joaquín de Montaner deje de dedicar unas horas a hacer un poco de arte, rindiendo culto, además de a los abanicos, a las encuadraciones artísticas, y — con especialidad — los vidrios, entre los cuales los hay verdaderamente notables.

Durante los días que ha durado la exposición, la casa de los condes del Valle de Canet se ha visto invadida de visitantes, confundiendo entre ellos el humilde entendido con el anticuario rico y las personalidades más destacadas en el mundo del arte.

No volem posar les nostres mans pecadores sobre aquest text. Sols ens lamentem que, aprofitant-se del prestigi de la seva secció «De Societat», La Vanguardia vulgui fer una competència immoral a EL BE NEGRE.

LA CASA BASCA (RESTAURANT)

Calamars en la seva tinta Anyell rostit, Monges amb orella i xorriso, Tripes a la Biscaïna, Pebrots farcits

CUINA BASCA

Passatge Madoz, 3 - Tel. 12049

UN DOCUMENT SENSACIONAL

L'Estatut que estan disposats a donar-nos

TITULO PRIMERO

Del territorio y de los ciudadanos de Cataluña
Artículo primero. — Cataluña es un latifundio y nada más que un latifundio de la Monarquía, ay! de la República española. Sus representantes en las Cortes serán elegidos de acuerdo con el encasillado general.

Artículo segundo. — El poder de Cataluña emana de la clásica máxima del «quiero y no puedo», y encarna en la Generalidad, que lo ejercerá por medio de los organismos políticos de importación, de acuerdo con los firmantes de este Estatuto.

Artículo tercero. — La Generalidad de Cataluña comprende el territorio que formaban las propiedades de Barcelona, Gerona, Lérida y Tarragona, y comprende también que no se pueden hacer bromas con la soberanía.

Artículo cuarto. — Si algún territorio limítrofe manifiesta el deseo de agregarse al de Cataluña, después de aprobado este Estatuto, la Dirección General de Sanidad ordenará el examen mental de las tres cuartas partes de sus habitantes y establecerá un Manicomio en cada Municipio.

Artículo quinto. — El idioma catalán será oficial en los Juegos Florales.

Artículo sexto (No fornicar). — El pueblo expresará su voluntad mediante oraciones en sufragio directo igual y secreto de las almas del purgatorio.

Artículo séptimo. — Los derechos individuales serán, como mínimo, los de los espectadores del paraíso, pero estará reservado el derecho de admisión.

Artículo octavo. — Tendrán ciudadanía catalana todos los españoles y los catalanes que paguen contribución.

TITULO SEGUNDO

Atribuciones de la Generalidad de Cataluña
Artículo noveno. — De acuerdo con lo dispuesto por los autores de este Estatuto, corresponde al Estado Español la legislación y a la Generalidad la ejecución de las funciones siguientes:

Primera. — Pago de tributos, impuestos, contribuciones, censos, baratos, subvenciones, gabelas, extorsiones, extracciones, propinas, sobornos, regalos, aguinaldos, golleries, brevas, enciures y demás funciones benéficas.

Segunda. — Todo lo demás que se refiera a pagar, obedecer, callar y simular.

Artículo décimo. — La Generalidad podrá crear los centros de enseñanza que crea oportunos para poder enseñarlos a los forasteros. En ellos no podrá, naturalmente, enseñar nada que no esté a la vista.

Artículo undécimo. — Corresponderá a la Generalidad la legislación exclusiva y la ejecución directa en las funciones siguientes:

- a) Excitar el celo del contribuyente.
- b) Organización de la obediencia y el pronto pago.
- c) Mantenimiento de la conllevancia.

La organización y funcionamiento del ministerio fiscal corresponde íntegramente al Estado y duro con ellos.

Los tribunales de Cataluña tendrán siempre en cuenta que el español es un idioma hablado por ochenta millones de cristianos y que en Cataluña hay más o menos apellidos que revelan un origen más o menos judío.

Los tribunales de justicia entenderán en todo lo que les dé la gana. Se admiten propinas.

La organización del notariado para la extorsión de últimas voluntades, corresponde, no faltaba más, al Estado.

Los respectivos feudatarios públicos de Cataluña podrán emplear la tortura, y tan sólo, «in articulo mortis», hablar en camelo.

d) La reparación y conservación de vías férreas, caminos, canales y puertos de Cataluña; pago de las pérdidas y expedición de pases a los funcionarios del Estado, corresponderá íntegramente a la Generalidad.

e) Asimismo corresponderá a la Generalidad el derecho a buscar setas en la riqueza forestal del territorio.

f) La beneficencia. Mantenimiento de todos los pobres de la República en el standard de vida determinado por los progresos de la ciencia moderna, radio comprendida.

g) La sanidad interior. El Estado se resevar la or-

ganización de las epidemias y el nombramiento de funcionarios.

h) La limpieza, estero y desestero, y el orden de los factores irán a cargo de la Generalidad.

El orden público y la policía serán de incumbencia exclusiva de las tropas de ocupación. Como concesión benévola y digna de agradecimiento, no pudiendo el Estado delegar la policía, deja en libertad a la Generalidad para establecer un servicio de «polissoirs».

Independientemente de estas funciones, el Estado intervendrá en el mantenimiento del orden público, perturbándolo, si preciso fuere, en los siguientes casos:

- a) Cuando se acerquen las elecciones.
- b) Cuando convenga apartar del catalanismo el elemento patronal.
- c) Cuando los industriales catalanes exijan el pago de facturas atrasadas a sus clientes del resto de España.
- d) Cuando la industria catalana entre por nefandos derroteros de prosperidad.
- e) Cuando el obrero catalán se muestre reactio a las excitaciones del jornalero murciano.
- f) Cuando le dé la real gana.
- g) En todos los demás casos.
- h) La fórmula será siempre «palo y tente tieso».

TITULO TERCERO

De la Generalidad de Cataluña
Artículo décimosegundo. — La Generalidad de Cataluña se llamará Generalidad de Cataluña y tendrá el título de Generalidad de Cataluña. Estará integrada por cuatro gatos y cuatro locos.

Artículo décimotercero. — El Parlamento, que ejercerá las funciones de tertulia, será elegido en el café de la esquina.

Los diputados del Parlamento de Cataluña serán viables, reducibles y estrupables al gusto.

Artículo décimocuarto. — El Presidente de la Generalidad llevará el pendón en la procesión del Corpus por el interior de los claustros de la Catedral, pudiendo escoger entre esta alta función o la de llevar los gigantes.

Artículo décimoquinto. — El Consejo, como su nombre indica, dará consejos y recibirá órdenes.

TITULO CUARTO

De la Hacienda
Artículo décimosexto. — Cataluña pagará todas las consumaciones.

Artículo décimoséptimo. — El idioma español servirá de pase de libre circulación en Cataluña para toda clase de servicios públicos y privados.

Artículo décimoctavo. — El acento catalán servirá en el territorio de la República para regular el pago de los tributos y los aumentos correspondientes.

Artículo décimonono. — Los españoles residentes en Cataluña estarán autorizados para hacer circular duros sevillanos y de otras procedencias y materias, pudiendo negarse a admitirlos.

TITULO QUINTO

De los conflictos de jurisdicción
Artículo vigésimo. — Las cuestiones de competencia entre la Generalidad y el Gobierno de la República, se resolverán, ni que decirse tiene, y no faltaba más, a favor del Gobierno de la República.

TITULO SEXTO

De las garantías de los ciudadanos
Artículo vigésimoprimer. — Los ciudadanos no tendrán ninguna garantía, porque cualquiera que tuviera sería en merma y perjuicio de la soberanía nacional, y todos los catalanes serán iguales ante la fuerza pública.

El Gobierno de la Generalidad cuidará del reparto equitativo de las represiones

TITULO SEPTIMO

Reforma del Estatuto
Artículo vigésimosegundo. — Este Estatuto podrá ser modificado todos los días en la Orden de la Plaza, pero no podrá serlo por el Parlamento de Cataluña, a menos que tenga el voto de la mitad más uno de los Milá y Camps que lo compongan, o de las dos terceras partes de los Emilianos.
 Las Cortes de la República podrán modificarlo en la sección de Ruegos y Preguntas.

Miguel Maura. — José Ortega Gasset. — José Sánchez Román. — Alejandro.

Record del Primer Homenatge a Valenti Castany

L'homenatge a En Castany

Diuen que passat, cap allà a les deu de la nit i al saló de festes de l'Hotel Orient es celebrà el tan anunciad sopar d'homenatge al director del Xut! i company nostre en Valenti Castany el qual, per a donar peu a que els organitzadors senyors Vila i Abril s'esbargissin honestament a l'ensems que els de la indústria hoteleria obtinguessin uns ingressos que no ens atrevirem pas a analitzar si els vingueren com l'anell al dit, hi accedí amb la millor de les disposicions.

Apressem-nos a fer constar que mai havíem estat protagonistes d'un homenatge tan subfanciós (i no és al·lusió al menú) com entretingut. Entre plat i plat es feren varietés i tothom, excluint els cambres, pogué lluir les seves habilitats amb aquell casolanisme que tants estralls ha fet entre els estiejants de Sardanyola.

L'Alady recitá xistos i es posà el públic a la butxaca totes les vegades que s'ho proposà, que no foren poques; en Bas Bofill féu jocs de mans, passà la maroma i escamotejà la ració de pollastre de l'homenatjat, en Moreno i El «Serenó» de l'altre barri recitaren una poesia infantil i «es perderen» com era propi i inevitable en dugues persones que es proposen fer el criatura i finalment l'homenatjat, amb l'esperit de sacrifici que tots li coneixem i a fi de que el públic es convençes ja definitivament del d'homenatjats com ell avui dia ja no se'n troben féu la retransmissió del pensament i provocà la presència d'un faquir clandestí que va resultar ésser el conegut periodista i desconegut cineasta Busquets.

El plat fort, naturalment, amb tot i que els tickets s'hi oposaven d'una manera contundent, foren abundants i dels més diversos estils. Un veritable hors-d'oeuvre oratori. Parlaren en Samitier, l'Arocha, l'Aymami, el senyor Coma, en Massoni, en Torrents, uns quants senyors més que des del seient que ocupàvem no poguérem identificar com hauria estat el nostre desig i ho intentaren — de parlar, s'entén — en Vila i l'Abril tot disputant-se la glòria organitzada d'una fairsó encisadorament democràtica.

El representant d'EL BE NEGRE féu un brillant estudi de la vida d'en Castany basant-se en unes dades recentment aparegudes a el «Full Oficial» i gràcies a les quals (el «Full» en qüestió parlava i afirmava que l'homenatge era en commemoració del número 5.000 del Xut!) descobrí a tots els comensals que l'homenatjat passava no res menys que dels 100 anys. Digué moltes altres coses d'evident interès sobre la pompa dels homenatges i fou aplaudidíssim. (Però vostès que es creien?)

Es reberen adhesions de tots mides i fins del professor Blanco.

El mot de la fin fou el discurs de gràcies d'en Castany, el qual amb veu velada per les condicions acústiques del local, aconseguí aixecar (relativament) diverses vegades l'auditori dels seus respectius seients. I diem relativament perquè el públic, amant de la tradició, no abandonà la taula ni desistí en el seu paper d'homenatjador fins que li hagueren lliurat el corresponent cigar. No parlà tant com l'Azaña, perquè la seva avançada edat no li permet aquests excessos.

Fins a un altre, amic Castany!

Per encàrrecs de publicitat al EL BE NEGRE, adreçar-se a: Aribau, 139 - Tel. 76307.

La Imparciala. — Em penso que ja he fet tres senyors...

(Vegi's el número 48 d'EL BE NEGRE, pág. 4)